

บทที่ 4

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ สมมติฐาน วิธีดำเนินการวิจัย การวิเคราะห์ข้อมูล และสรุปผลการวิจัย ซึ่งนำมากล่าวโดยสรุปดังต่อไปนี้

1. วัตถุประสงค์

1.1 วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อศึกษาผลของวิธีเรียนแบบร่วมมือและแบบกลุ่มย่อยกับการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ตลอดจนศึกษาปฏิกริยาร่วมระหว่างตัวแปรทั้งสอง

1.2 วัตถุประสงค์เฉพาะ

1.2.1 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตระหว่างวิธีเรียน 2 วิธี คือ การเรียนแบบร่วมมือ และการเรียนแบบกลุ่มย่อย

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตระหว่างการให้ข้อมูลย้อนกลับ 3 แบบ คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาไม่บอกข้อที่ผิด การให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาและเฉลยคำตอบ และการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยการับทักและแก้ไขข้อที่ผิด

1.2.3 เพื่อศึกษาปฏิกริยาร่วมระหว่างวิธีเรียนกับการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

2. สมมติฐาน

2.1 ถ้าให้นักเรียนเรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตโดยวิธีเรียน 2 วิธี คือ การเรียนแบบร่วมมือและการเรียนแบบกลุ่มย่อย นักเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน

2.2 ถ้าให้นักเรียนเรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต โดยได้รับการให้ข้อมูล

ย้อนกลับต่างกัน คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาไม่บอกข้อที่ผิด การให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาและเฉลยคำตอบ และการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยการบันทึกและแก้ไขข้อที่ผิด จะส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน

2.3 ถ้าให้นักเรียนเรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต วิธีการเรียนแบบร่วมมือ และวิธีการเรียนแบบกลุ่มย่อย และได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาไม่บอกข้อที่ผิด การให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาและเฉลยคำตอบ และการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยการบันทึกและแก้ไขข้อที่ผิด แล้วนักเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันไปตามระดับของตัวแปรทั้งสอง หรือมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีเรียนกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ

3. วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดที่เป็นโรงเรียนประถมศึกษาขนาดกลาง ที่มีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มากกว่า 40 คน โดยสุ่มมา 6 โรงเรียน และสุ่มนักเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนละ 35 คน จำนวนกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งหมด 210 คน

3.2 แบบแผนการวิจัย เป็นแบบแผนการวิจัยเชิงทดลองที่มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

3.3 แบบแผนทางสถิติ เป็นแบบแผนการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมสำหรับการทดลองแบบแฟคตอเรียล

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

4.1 แผนการสอนการเรียนแบบร่วมมือ เรื่องกฎหมาย หน้าที่และความรับผิดชอบ ของพลเมือง จำนวน 5 แผนการสอน ประกอบด้วย

4.1.1 บทเรียน จำนวน 5 บทเรียน

4.1.2 บัตรกำหนดงาน 5 ชุด

4.1.3 แบบฝึกหัดจำนวน 5 ชุด

4.2 แผนการสอนแบบกลุ่มย่อย เรื่องกฎหมาย หน้าที่และความรับผิดชอบของพลเมือง
จำนวน 5 แผนการสอน

4.3 เกณฑ์การให้ข้อมูลย้อนกลับ

4.4 บัตรบันทึกการให้ข้อมูลย้อนกลับ

4.5 บัตรเฉลยคำตอบ

4.6 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

เรื่อง กฎหมาย หน้าที่ และความรับผิดชอบของพลเมือง จำนวน 1 ฉบับ

4.7 คำแนะนำการทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ

4.8 คู่มือการฝึกการ เรียนแบบร่วมมือ

4.9 กระดาษคำตอบ

4.10 นาฬิกาจับเวลา

5. วิธีดำเนินการทดลอง

5.1 ขั้นเตรียม

5.1.1 เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการสอนการเรียนแบบ
ร่วมมือ แผนการสอนการเรียนแบบปกติ เรื่อง กฎหมาย หน้าที่ และความรับผิดชอบของ
พลเมือง เกณฑ์การให้ข้อมูลย้อนกลับ บัตรบันทึกการให้ข้อมูลย้อนกลับ บัตรเฉลยคำตอบ
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เรื่อง กฎหมาย
หน้าที่และความรับผิดชอบของพลเมือง คำแนะนำการทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ คู่มือการฝึก
การเรียนแบบร่วมมือกระดาษคำตอบ นาฬิกาจับเวลา

5.1.2 เตรียมนักเรียนเข้ารับการทดลอง โดยนำสมุด ป.02 ที่มีรายชื่อนักเรียน
และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของภาคเรียนที่ 2
ปีการศึกษา 2536 ของทุกโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมาคำนวณหาตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์
ของคะแนนเพื่อแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนสูง กลุ่มนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง และกลุ่มนักเรียนที่มี
ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จากนั้นผู้วิจัยสุ่มนักเรียนมาโรงเรียนละ 35 คน จาก
นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง 7 คน นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ปานกลาง 21 คน และนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ 7 คน ซึ่งกลุ่มทดลองมีดังนี้

- กลุ่ม 1 การเรียนแบบร่วมมือกับการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจา ไม่บอกข้อที่ผิด
- กลุ่ม 2 การเรียนแบบร่วมมือกับการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาและ
เฉลยคำตอบ
- กลุ่ม 3 การเรียนแบบร่วมมือกับการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยการบันทึกและ
แก้ไขข้อที่ผิด
- กลุ่ม 4 การเรียนแบบกลุ่มย่อยกับการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจา ไม่บอกข้อที่ผิด
- กลุ่ม 5 การเรียนแบบกลุ่มย่อยกับการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาและ
เฉลยคำตอบ
- กลุ่ม 6 การเรียนแบบกลุ่มย่อยกับการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยการบันทึก
และแก้ไขข้อที่ผิด

หลังจากนั้นผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกลุ่มย่อยดังนี้

5.1.2.1 การเรียนแบบร่วมมือ จัดกลุ่มย่อยกลุ่มละ 5 คน ประกอบด้วยนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง 1 คน นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง 3 คน และนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ 1 คน

5.1.2.3 กลุ่มการเรียนแบบกลุ่มย่อย จัดกลุ่มย่อยกลุ่มละ 5 คน
โดยวิธีจับสลาก

สำหรับการเรียนแบบร่วมมือผู้วิจัยได้ฝึกให้นักเรียนได้รู้จักวิธีเรียนแบบร่วมมือกลุ่มทดลองละ 2 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที โดยใช้เนื้อเรื่องประเทศสิงคโปร์

5.2 ขึ้นดำเนินการทดลอง

5.2.1 ขึ้นเตรียม

5.2.1.1 เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

5.2.1.2 เตรียมนักเรียนเข้ารับการทดลอง

5.2.1.3 เตรียมห้องสำหรับทดลอง

5.2.2 ซึ่ทดลอง

5.2.2.1 การเรียนแบบร่วมมือ

- ก. ผู้วิจัยชี้แจงทำความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือ และการให้ข้อมูลย้อนกลับ
- ข. ผู้วิจัยสอนบทเรียนแต่ละเรื่องเป็นเวลา 10 นาที
- ค. ผู้วิจัยแจกบัตรกำหนดงานแต่ละเรื่องให้นักเรียนทำงาน ร่วมกันเป็นกลุ่ม เป็นเวลา 35 นาที
- ง. ผู้วิจัยแจกแบบฝึกหัดแต่ละชุด ให้นักเรียนทำเป็นรายบุคคล เป็นเวลา 15 นาที
- จ. ผู้วิจัยตรวจแบบฝึกหัดคำนวณหาคะแนนเฉลี่ย แล้วเทียบกับ เกณฑ์การให้ข้อมูลย้อนกลับ บอกผลการเรียนรู้ของสมาชิก กลุ่มให้ทราบก่อนการเรียนเรื่องต่อไป

5.2.2.2 การเรียนแบบกลุ่มย่อย

- ก. ผู้วิจัยชี้แจงและทำความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียนแบบกลุ่ม ย่อยและการให้ข้อมูลย้อนกลับ
- ข. ผู้วิจัยนำเข้าสู่บทเรียนแต่ละเรื่องเป็นเวลา 5 นาที
- ค. ผู้วิจัยทำการสอนตามกิจกรรมในแผนการสอนแต่ละเรื่อง เป็นเวลา 15 นาที
- ง. ผู้วิจัยให้นักเรียนทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกันแต่ละเรื่อง เป็น เวลา 20 นาที
- จ. ผู้วิจัยและนักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อหาแต่ละเรื่องเป็นเวลา 5 นาที
- ฉ. ผู้วิจัยทดสอบโดยให้นักเรียนแต่ละคนทำแบบฝึกหัดแต่ละ เรื่องเป็นเวลา 15 นาที
- ช. ผู้วิจัยตรวจแบบฝึกหัดคำนวณหาคะแนนเฉลี่ยแล้วเทียบกับ เกณฑ์ การให้ข้อมูลย้อนกลับบอกผล การเรียนรู้ของสมาชิกกลุ่มให้ ทราบก่อนการเรียนครั้งต่อไป

5.2.3 ขั้นทดสอบหลังการทดลอง ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตมาทดสอบหลังจากแต่ละกลุ่มการทดลองเรียนสิ้นสุดลง 1 วัน

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

- 6.1 หาค่ามัธยฐานเลขคณิต (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
- 6.2 ทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน
- 6.3 วิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมแบบแฟคตอเรียล
- 6.4 ทดสอบเปรียบเทียบพหุคูณโดยวิธีเรียนของดุกี

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีเรียนแบบร่วมมือและแบบกลุ่มย่อยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยที่กลุ่มการเรียนแบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนแบบกลุ่มย่อย
2. นักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาไม่บอกข้อที่ผิด นักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาและเฉลยคำตอบ และนักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วยการบันทึกและแก้ไขข้อที่ผิดมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วยการบันทึกและแก้ไขข้อที่ผิดมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาไม่บอกข้อที่ผิด และนักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาและเฉลยคำตอบ ส่วนนักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาไม่บอกข้อที่ผิดกับนักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาและเฉลยคำตอบ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน
3. ไม่พบกิริยาร่วมระหว่างวิธีเรียนและการให้ข้อมูลย้อนกลับ

การอภิปรายผล

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาผลของวิธีเรียนแบบร่วมมือและแบบกลุ่มย่อยกับการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ตลอดจนศึกษากิจการร่วมระหว่างตัวแปรทั้งสอง การอภิปรายผลการวิจัยผู้วิจัยอภิปรายผลตามลำดับสมมติฐานดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 กล่าวว่า ถ้าให้นักเรียนเรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตด้วยวิธีเรียน 2 วิธี คือ การเรียนแบบร่วมมือและการเรียนแบบกลุ่มย่อย นักเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 11 พบว่า มีชนิดมีเลขคณิตของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีเรียนแบบร่วมมือสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนแบบกลุ่มย่อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับการประมวลผลงานวิจัยของสลาบิน (Slavin, 1980 : 241-271) ที่ได้ประมวลผลงานการวิจัยด้วยวิธีเรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบ่งกลุ่ม-เล่นเกม-แข่งขัน พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เรียนวิชาคณิตศาสตร์และวิชาการใช้ภาษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม วิธีเรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการแบ่งกลุ่มกลุ่มสัมฤทธิ์ (STAD) พบว่า กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม นอกจากนี้จากการศึกษาของเซอร์แมนและโทมัส (Sherman and Tomas, 1986 : 167-172) แยกเกอร์, จอห์นสัน และจอห์นสัน (Yager, Johnson and Johnson, 1985 : 60-66) พบว่าการเรียนแบบร่วมมือทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการเรียนเป็นรายบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของวานิต สุวรรณน้อย (2536 : บทคัดย่อ) พบว่า การเรียนแบบร่วมมือทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าแบบกลุ่มเดิม แต่ผลการวิจัยครั้งนี้ขัดแย้งกับผลการวิจัยของรอส (Ross, 1988 : 91) ที่พบว่านักเรียนที่เรียนแบบรวมกันทั้งชั้นมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการเรียนแบบร่วมมือ ส่วนผลการศึกษาของจอห์นสันและพาล์มเมอร์ (Johnson and Palmer, 1989 : 34-37) พบว่า การเรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคต่อบทเรียนและไม่ใช้เทคนิคต่อบทเรียนให้ผลไม่แตกต่างกัน และ กรวรรณกันยะพงศ์ (2528 : บทคัดย่อ) พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์

ชีวิตของนักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคต่อบทเรียนกับการเรียนแบบกลุ่มย่อยไม่แตกต่างกัน

การที่พบว่า กลุ่มการเรียนแบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่ากลุ่มการเรียนแบบกลุ่มย่อยนั้น เป็นผลมาจากการอธิบายหน้าที่ของนักเรียนแต่ละคนโดยชัดเจน มีคำแนะนำการทำงานกลุ่มแบบร่วมมือ นักเรียนรู้ขั้นตอนในการเรียนและการทำงานกลุ่มร่วมกัน ทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมทุกขั้นตอน ส่งผลให้นักเรียนได้มีการแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน ดังที่แยเกอร์และจอห์นสัน (Yager, Johnson and Johnson, 1985 : 60-66) พบว่า การเรียนแบบร่วมมือที่กำหนดโครงสร้างการทำงานไว้ชัดเจนได้ผลดีกว่าการเรียนแบบกลุ่มย่อยที่ไม่มีการกำหนดโครงสร้างไว้ชัดเจน ส่งผลให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มเข้าใจเรื่องที่เรียนตรงกัน จึงทำให้การทำงานเป็นไปอย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้การเรียนแบบร่วมมือนักเรียนมีโอกาสอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อที่จะได้มาของคำตอบที่ดีที่สุด ดังนั้นนักเรียนพยายามระดมพลังความคิด ปรัชญาหารือกันช่วยให้นักเรียนเกิดการยอมรับและเข้าใจความแตกต่างของทักษะ ภูมิหลัง บุคลิกภาพ ทำให้นักเรียนเข้าใจเพื่อน หันหน้าเข้าหากัน ก่อให้เกิดพฤติกรรมร่วมมือ นักเรียนที่เรียนเก่งที่เข้าใจคาสอนของครูได้ดีสามารถอธิบายให้เพื่อนฟัง เป็นภาษาของนักเรียน รวมทั้งแนะนำทางให้ได้มาซึ่งคำตอบจากเอกสารที่ครูแจกให้และจากหนังสือเสริมการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ทำให้นักเรียนรับรู้ว่ามีหน้าที่ต่อตนเองแล้ว เขายังมีหน้าที่ต่อกลุ่ม ทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจ เพราะธรรมชาติของนักเรียนวัยนี้ต้องการการยอมรับ ส่วนนักเรียนที่เรียนอ่อนก็พยายามตั้งใจทำงาน เพราะเขารู้แนวทางการเรียนจากการแนะนำจากเพื่อน ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นและตั้งใจในการทำงาน เพราะนักเรียนที่เรียนอ่อนจะรับรู้ว่าคุณเองมีส่วนช่วยเพิ่มหรือลดคะแนนของกลุ่มด้วย ทำให้นักเรียนมีความผูกพันในผลงานของกลุ่ม นักเรียนจะรับรู้ว่าคุณเองก็มีส่วนทำให้กลุ่มประสบความสำเร็จเช่นกัน ส่งผลให้นักเรียนเกิดการไว้วางใจและช่วยลดความวิตกกังวลในการเรียน ทำให้นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียน ต่อเพื่อน นอกจากนี้การเรียนแบบร่วมมือยังทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจที่กล้าเผชิญกับปัญหา ร่วมทุกข์ร่วมสุขด้วยกัน เพราะนักเรียนมีเป้าหมายในสิ่งที่เรียนร่วมกัน ส่งผลให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ดังที่ ไลแมน (Lyman, 1989 : 4) พบว่า วิธีเรียน

แบบร่วมมือช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และยังเป็นวิธีเรียนที่จูงใจพยายามให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการทำงาน ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

ส่วนการเรียนแบบกลุ่มย่อยเป็นการเรียนที่อิสระ ปล่อยให้ให้นักเรียนดำเนินการเองทุกอย่าง ทำให้การทำงานเป็นไปอย่างไร้ระบบ นักเรียนไม่รับบทบาทของตนเองการทำงานต่างคนต่างทำ หรือต่างคนต่างไม่ทำ ส่วนใหญ่จะเป็นนักเรียนที่เรียนเก่งทำงานเองทุกอย่าง สำหรับนักเรียนอ่อนไม่ค่อยมีส่วนร่วมเท่าที่ควร นักเรียนขาดทักษะในการทำงานร่วมกันเพราะนักเรียนในวัยนี้ควรได้รับความแนะนำจากครู ทำให้การแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกันภายในกลุ่มจึงไม่มี โดยเฉพาะนักเรียนที่เรียนเก่งไม่ได้ช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อน เพราะธรรมชาติของเด็กวัยนี้ชอบการแข่งขันอิทธิพลของเพื่อนจะเป็นไปในลักษณะขัดขวาง ขาดการยอมรับ ขาดการให้กำลังใจ (Johnson and Johnson, 1987 : 152-154) ทำให้นักเรียนไม่พึงพอใจต่อการเรียน ต่อเพื่อน ช่วยเพิ่มความวิตกกังวลในการเรียน จะมีนักเรียนบางคนเท่านั้นที่ประสบความสำเร็จ จึงเป็นวิธีเรียนที่ขาดแรงจูงใจ ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ดีเท่าที่ควร

ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้นักเรียนกลุ่มการเรียนแบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มการเรียนแบบกลุ่มย่อย

สมมติฐานข้อที่ 2 กล่าวว่า ถ้าให้นักเรียนเรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต โดยได้รับการให้ข้อมูลย้อนกลับต่างกัน คือ การให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาไม่บอกข้อที่ผิด การให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาและ เฉลยคำตอบ และการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยการบันทึกและแก้ไขข้อที่ผิดจะส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังปรากฏในตาราง 11 พบว่า มีชนิดิ เลขคณิตของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อนำชนิดิ เลขคณิตไปเปรียบเทียบพบว่าคุณพบว่า มีชนิดิ เลขคณิตของคะแนนกลุ่มที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วยการบันทึกแก้ไขข้อที่ผิดสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาไม่บอกข้อที่ผิด และกลุ่มที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาและ เฉลยคำตอบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนกลุ่มการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาไม่บอกข้อที่ผิด และกลุ่มการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาและ เฉลยคำตอบมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตไม่แตกต่างกัน

จากการที่พบว่า กลุ่มที่ให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยการบันทึกและแก้ไขข้อที่ผิดมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่ากลุ่มที่ให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาไม่บอกข้อที่ผิด และกลุ่มที่ให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาและเฉลยคำตอบ เป็นผลมาจากการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยการบันทึกและแก้ไขข้อที่ผิด นักเรียนทั้งกลุ่มได้รับรู้ผลการเรียนรู้ของสมาชิกกลุ่มด้วยการบันทึกลงในบัตรบันทึกการให้ข้อมูลย้อนกลับและแก้ไขข้อที่ผิด เป็นคำตอบที่ถูกลงในชุดของแบบฝึกหัดของนักเรียนเป็นรายบุคคลจะมีความคงอยู่ที่จะช่วยในการระลึกความจำ ส่งผลให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะรับรู้และปรับปรุงแก้ไขการกระทำของตนเอง นักเรียนแต่ละคนรับรู้ว่าการเรียนรู้ของตนเองอยู่ในระดับใดของกลุ่ม นักเรียนที่ตอบผิดก็จะรู้จุดบกพร่องของตนเองว่าผิดที่ใด และคำตอบที่ถูกคืออะไร จึงเป็นการสร้างแรงจูงใจให้กับตนเองที่จะแก้ไขและปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้นเพื่อที่จะช่วยเพิ่มคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มให้สูงขึ้น นักเรียนที่ตอบผิดก็ศึกษาคำตอบที่ถูกที่ครูแก้ไขให้ ซึ่งจะเกิดการทบทวนไปในตัวทำให้นักเรียนจำและเข้าใจคำตอบนั้นได้ดีขึ้น ส่วนนักเรียนที่เรียนเก่งมีความพึงพอใจในการกระทำของตนเอง และพยายามรักษาระดับผลงานของตัวเองเอาไว้ ดังที่ สจวตและไวท์ (Stewart and White, 1976 : 485) กล่าวว่า การประเมินผลงานของกลุ่มและผลงานของตนเองเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนตั้งใจทำงานมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของแตรพและคณะ (ประเสริฐ ชุนชานาญ, 2535 : 100 อ้างจาก Trap, et al., 1978) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการให้ข้อมูลย้อนกลับและการให้ข้อมูลย้อนกลับบวกคำชมเชยและแก้ไขคำตอบที่ผิดพบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับบวกคำชมเชยและแก้ไขข้อที่ผิดมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างเดียว ส่วนกลุ่มที่ให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาไม่บอกข้อที่ผิดนักเรียนรู้ผลการกระทำของกลุ่มด้วยวาจาของครูอย่างกว้าง ๆ นักเรียนแต่ละคนจะไม่ทราบข้อบกพร่องของตนเองที่ควรปรับปรุง แก้ไขให้ถูกต้อง จึงทำให้นักเรียนขาดแรงจูงใจในการเรียนครั้งต่อไป นอกจากนี้นักเรียนกลุ่มที่ให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาและเฉลยคำตอบนักเรียนขาดความกระตือรือร้นในการตรวจสอบคำตอบ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนไม่มีแบบฝึกหัดอยู่ในมือที่จะตรวจสอบกับคำตอบในบัตรเฉลยคำตอบ เพราะครูไม่ได้คืนแบบฝึกหัด ทำให้นักเรียนไม่มีโอกาสศึกษาข้อบกพร่องของตนเองที่ควรปรับปรุง แก้ไข อย่างจริงจัง จึงส่งผลให้มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตต่ำกว่ากลุ่มที่ให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยการบันทึกและแก้ไขข้อที่ผิด

ด้วยเหตุผลที่กล่าวมานักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วยการบันทึกและแก้ไข ข้อที่ผิดมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาไม่บอกข้อที่ผิด และกลุ่มที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาและ เฉลยคำตอบ

ส่วนกลุ่มที่ให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาไม่บอกข้อที่ผิด และกลุ่มที่ให้ข้อมูลย้อนกลับ ด้วยวาจาและ เฉลยคำตอบมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตไม่ แตกต่างกัน อาจเป็นผลมาจากนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่ทราบผลการกระทำของตนเองว่าผิด ที่ใด และคำตอบที่ถูกคืออะไร เพราะลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งสองกลุ่มเป็นไปใน ลักษณะกว้าง ๆ ทำให้ให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่ทราบข้อบกพร่องของตนเองที่ปรับปรุงแก้ไข ดังที่ เจนกินส์ (พรสุรีย์ สุริยงค์, 2528 : 8 อ้างจาก Jenkins, 1961) ได้เสนอแนะ การให้ข้อมูลย้อนกลับไว้ว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับควร เป็นพฤติกรรมที่สังเกตเห็นได้ชัดเจน ไม่ใช่มองอย่างกว้าง ๆ จนผู้รับข้อมูลย้อนกลับไม่ทราบว่าจุดใดเป็นจุดบกพร่องที่ควร จะแก้ไข นอกจากนี้ทั้งสองกลุ่มครูไม่คืนแบบฝึกหัด ทำให้ให้นักเรียนกลุ่มที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วย วาจาและ เฉลยคำตอบขาดความกระตือรือร้นที่จะปรับปรุงการกระทำของตนเอง นักเรียน บางคนไม่ทราบคำตอบที่ตนเองตอบไปคืออะไร จึงมีความลำบากที่จะตรวจสอบคำตอบที่ถูก ที่ครูเฉลยไว้ในบัตรเฉลยคำตอบ

ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับข้อมูล ย้อนกลับด้วยวาจาไม่บอกข้อที่ผิดและนักเรียนกลุ่มที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาและ เฉลย คำตอบ ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3 กล่าวว่า ถ้าให้นักเรียนเรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือและการเรียนแบบกลุ่มย่อย และได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจา ไม่บอกข้อที่ผิด ได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาและ เฉลยคำตอบ และได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วย การบันทึกและแก้ไขข้อที่ผิด แล้วนักเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันไปตามระดับ ของตัวแปรทั้งสองหรือมีกิจกรรมระหว่างวิธีเรียนกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ผลการวิเคราะห์ ข้อมูลพบว่า ผลต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ชีวิตหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีเรียนแบบร่วมมือ และกลุ่มที่ เรียนแบบกลุ่มย่อยที่ระดับของการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาไม่บอกข้อที่ผิด การให้ข้อมูล ย้อนกลับด้วยวาจาและ เฉลยคำตอบ และการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยการบันทึกและแก้ไขข้อที่ผิด

มีความแตกต่างกัน เมื่อได้ทำการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติดังปรากฏในตาราง 11 พบว่า ความแตกต่างดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ ไม่มีกิจกรรมระหว่างวิธีเรียนกับการให้ ข้อมูลย้อนกลับหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า วิธีเรียนและการให้ข้อมูลย้อนกลับไม่ส่งผลรวมกันต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ทั้งนี้เนื่องมาจากการเรียนแบบ ร่วมมือกันนั้นนักเรียนมีความพอใจในการเรียนร่วมกับผู้อื่น สนุก จึงเป็นการสร้างแรงจูงใจ ให้นักเรียนได้ใช้กระบวนการในการศึกษาหาความรู้ทำให้นักเรียนมีประสบการณ์ในการเรียน มากกว่ากลุ่มการเรียนแบบกลุ่มย่อย ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า ดังนั้น ไม่ว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มนี้ได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาไม่บอกข้อที่ผิดได้รับข้อมูลย้อนกลับ ด้วยวาจาและเฉลยคำตอบ และได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วยการบันทึกและแก้ไขข้อที่ผิด นักเรียน กลุ่มที่เรียนด้วยวิธีเรียนแบบร่วมมือก็ยังมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงกว่าการเรียนแบบ กลุ่มย่อย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครู

1.1 จากผลการวิจัยทำให้ทราบว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่าการเรียนแบบกลุ่มย่อย ดังนั้นในการจัด กลุ่มนักเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตควรจัดให้มีลักษณะดังนี้

1.1.1 การจัดกลุ่ม ในการเรียนการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตควรจัด ให้นักเรียนในแต่ละกลุ่มคละกัน คือนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูง นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง และนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำอยู่ในกลุ่มเดียวกัน เพื่อที่นักเรียนจะได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะนักเรียน ที่เรียนอ่อนจะได้รับแนวทางการเรียนจากนักเรียนที่เรียนเก่งกว่า

1.1.2 ก่อนที่ครูจะให้นักเรียนทำงานกลุ่มร่วมกัน ครูควรฝึกให้นักเรียนสามารถ ทำงานกลุ่ม ศึกษาบทบาทหน้าที่ของสมาชิกกลุ่ม และปฏิบัติตามบทบาทนั้นๆ เพื่อให้การทำงาน กลุ่มเป็นไปอย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพ และในขณะที่นักเรียนทำงานกลุ่มครูควรสังเกต

และแนะนำทักษะการทำงานกลุ่ม เพื่อช่วยให้นักเรียนที่มีปัญหาบางคนมีทักษะในการทำงานกลุ่มดีขึ้น

1.1.3 การแบ่งหน้าที่การทำงานภายในกลุ่มควรให้มีการหมุนเวียนสลับเปลี่ยนกันไป เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสทำหน้าที่เหมือน ๆ กัน

1.1.4 ในขณะที่นักเรียนทำงานกลุ่ม ครูควรดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด คอยแนะนำและกระตุ้นให้นักเรียนตลอดเวลา เนื่องจากการทำงานกลุ่มจะมีนักเรียนบางคนอาจไม่เข้าใจบทบาทหน้าที่ของตนเอง

1.1.5 ควรมีการส่งเสริมให้ใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือในประเทศไทยให้กว้างขวางกว่านี้ เนื่องจากเป็นวิธีเรียนที่สามารถช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และจากการสังเกตของผู้วิจัยระหว่างการทดลองพบว่า เป็นวิธีเรียนที่สามารถช่วยให้นักเรียนมีพฤติกรรมร่วมมือ รับผิดชอบ ยอมรับในความแตกต่างและมีทักษะในการศึกษาหาความรู้ อันเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามัคคีที่จะรับผิดชอบต่อตนเอง ต่อสังคม และประเทศชาติ

1.2 จากผลการวิจัยทำให้ทราบว่านักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วยการบันทึกและแก้ไขข้อที่ผิดมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาไม่บอกข้อที่ผิดและนักเรียนที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจาและเฉลยคำตอบ ดังนั้นในการให้ข้อมูลย้อนกลับกับนักเรียนจากการทำงานแบบฝึกหัดกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ควรมีลักษณะดังนี้

1.2.1 การให้ข้อมูลย้อนกลับควรบันทึกลงในผลงานของนักเรียน เพราะมีความคงอยู่ช่วยในการระลึกความจำ และนักเรียนเกิดความภาคภูมิใจว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยวาจา

1.2.2 ในการให้ข้อมูลย้อนกลับควรแก้ไขคำตอบที่นักเรียนตอบผิด เพื่อที่นักเรียนจะได้ทราบข้อบกพร่องของตนเองที่จะปรับปรุงในการเรียนครั้งต่อไป

1.2.3 ควรให้ข้อมูลย้อนกลับในลักษณะจำเพาะเจาะจงทั้งเป็นรายบุคคล และเป็นกลุ่ม

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการวิจัยศึกษาผลของการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับตัวแปรอื่น ๆ เช่น เนื้อหาวิชา ระดับชั้น เพศ อายุของผู้เรียน หรือระดับความสามารถทางภาษา

2.2 ควรมีการวิจัยศึกษาผลของการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อพฤติกรรมการร่วมมือและความคงทนอยู่ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.3 ควรมีการวิจัยศึกษาเกี่ยวกับขนาดของกลุ่มการเรียนแบบร่วมมือ เช่น ขนาดกลุ่ม 2 คน 3 คน 4 คน หรือ 6 คน

2.4 ควรมีการวิจัยศึกษาผลของการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคที่แตกต่างกัน

2.5 ควรมีการวิจัยศึกษาผลของการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อพฤติกรรมกลุ่ม เช่น การยอมรับ การไว้วางใจ การมีส่วนร่วม การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น